

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 07.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6302** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

4

Производството е по реда на чл. 197 от ДОПК.

Образувано е по жалба от В. И. Л. срещу решение по жалба против постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-94/17.05.2012 г. на директора на ТД на НАП С.. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С постановление за налагане на обезпечителна мярка изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. на публичен изпълнител в ТД на НАП С. е наложен

запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление на В. И. Л., находящи се в търговски банки, посочени в постановлението.

Съгласно мотивите на издаденото постановление е налице установено и изискуемо публично вземане в размер главница 0 лв. и лихви в размер на 46 307 лв., установено с наказателно постановление № 157/2003 г., издадено от началника на Митница С., постановление, с която на лицето е наложена глоба в размер на 70 483 лв., наказателно постановление № 267/2003 г., издадено от началника на Митница С., с което на лицето е наложена глоба в размер на 27 405 лв., наказателно постановление № 269/2003 г., издадено от началника на Митница С., с което на лицето е наложена глоба в размер на 26 885 лв. (с посочените наказателни постановления е било постановено лицето да заплати равностойността на отнетите в полза на държавата стоки, но видно от събраните по делото доказателства, включително и от решението, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция тези задължения са били погасени от лицето). За издаването на обжалваното решение решаващият административен орган е съобразил протокол изх. № 41179/2004/000201/09.01.2012 г., в който протокол е посочено, че задължението на лицето по образуваното изпълнително дело е в размер на 46 407, 44 лв., като същото представлява лихва за забава.

В съответствие с чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителна мярка е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция, който се е произнесъл с мотивирано решение, като е оставил жалбата без уважение. В мотивите си решаващият административен орган е направил извода, че публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични вземания, тъй като задължението не е погасено в срока за доброволно изпълнение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган и за незаконосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителна мярка са основателни.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В процесния случай в постановлението за налагане на обезпечителни мерки е посочено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане. Основният въпрос, на който следва да се даде отговор е дали е налице изискуемо публично вземане. От събраните по делото доказателства и от съдържанието на постановлението и на обжалваното решение следва несъмнения извод, че публичното вземане произтича от дължима лихва по наложени имуществени санкции по посочените при фактическите установявания в това решение наказателни постановления, а именно наказателно постановление № 157/2003 г., издадено от началника на Митница С., постановление, с

която на лицето е наложена глоба в размер на 70 483 лв., наказателно постановление № 267/2003 г., издадено от началника на Митница С., с което на лицето е наложена глоба в размер на 27 405 лв., наказателно постановление № 269/2003 г., издадено от началника на Митница С., с което на лицето е наложена глоба в размер на 26 885 лв., доколкото наложените глоби са били погасени. Следователно, въпросът, на който следва да се даде отговор е дали лихвата върху наложените глоби представлява публично вземане.

Публичните вземания са определени като такива в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, като съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания по влезли в сила наказателни постановления. Съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, като изключението от посочения текст се съдържа в чл. 175, ал. 3 от ДОПК, съгласно който лихви върху лихви и лихви върху глоби не се дължат. В процесния случай, от събраните по делото доказателства, а и от установяванията в постановлението за налагане на обезпечителни мерки и в решението на решаващия административен орган се установява по несъмнен начин, че задължението за лихви произтича от неплатени в срок глоби, наложени на лицето по посочените три наказателни постановления. В тази връзка и начисляването на лихви върху задължения за глоби, произтичащи от наказателни постановления от страна на публичния изпълнител е незаконосъобразно. От събраните по делото доказателства се установява, че тези лихви са били начислени именно поради неизплатено в срок задължение по наказателни постановления за заплащане на наложени на лицето глоби. Така направените изводи биха били отречени при условие, че лихвите произтичат от наказателно постановление, но не са свързани с наложени на лицето глоби, а са свързани с присъждането на лицето да заплати левовата равностойност на стоките, които са отнети в полза на държавата (така направения извод е свързан с обстоятелството, че с процесните три наказателни постановления на лицето освен, че е наложена глоба са отнети в полза на държавата определени стоки и е постановено лицето да заплати в полза на държавата тяхната равностойност). При условие, че в процесния случай с постановлението за налагане на обезпечителна мярка се налагаше такава във връзка с публично вземане, произтичащо от лихви върху суми, които лицето е било постановено да заплати в полза на държавата и представляващи левовата равностойност на посочените в наказателното постановление стоки, то тогава нормата на чл. 175, ал. 3 от ДОПК не би била приложима. Доколкото, обаче в процесния случай публичното вземане е определено като такова представляващо лихви върху глоби по наказателни постановления, то се обуславя напълно приложимостта на чл. 175, ал. 3 от ДОПК или в процесния случай публичният изпълнител не е следвало да начислява лихви върху глобите, наложени с наказателните постановления на В. И. Л.. Следва да се съобрази и обстоятелството, че от събраните по делото доказателства се установява, че публичното вземане е за лихва, която е била начислена към 01.02.2008 г. върху глоби, наложени на лицето с посочените по-горе три наказателни постановления. Съгласно приложимата към този момент редакция на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК (редакция, ДВ, бр. 109 от 2007 г., преди изменението на текста, ДВ, бр. 12 от 2009 г., в сила от 1.05.2009 г. - изм., бр. 32 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.) публични държавни вземания са лихвите за вземанията по т. 1-6. Сред посочените точки от 1 до 6 не са вземанията по влезли в сила наказателни постановления – същите са посочени в т. 7, т.е към този момент и до

01.01.2010 г. лихвите по вземанията от влезли в силата наказателни постановления не са определени като публични държавни вземания. Следва несъмнения извод, че лихвите върху вземанията на държавата по влезли в сила наказателни постановления се определят като публични държавни вземания едва от 01.01.2010 г.

Предвид направените изводи следва да се приеме, че начисляването на лихви върху наложените на В. И. Л. глоби по наказателни постановления към 01.02.2008 г. е незаконосъобразно и същите не могат да се определят като публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК в приложимата му редакция.

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се отмени като незаконосъобразно, като незаконосъобразно следва да се отмени и наказателното постановление.

С оглед заявената претенция за присъждане на разноски същата следва да бъде уважена в размер на 10 лв., представляваща държавна такса за образуване на съдебното производство.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение по жалба против постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-94/17.05.2012 г. на директора на ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ постановление за налагане на обезпечителна мярка изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. на публичен изпълнител в ТД на НАП С.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на В. И. Л. направените по делото разноски в размер на 10 лв..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: